

Náhrada škody

Postup obecného soudu, který nepřizná uplatněný adhezní nárok, ač jsou pro to splněny zákonné podmínky, je porušením ústavně zaručeného práva oběti na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. IV.ÚS 2637/23 ze dne 20.3.2024)

Ústavní soud rozhodl o ústavních stížnostech stěžovatelek 1) Dany K. a 2) Hany B. (jedná se o pseudonymy), obou zastoupených Mgr. J.Š., advokátem, sídlem P., proti výroku II. rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 6. 2023, č. j. 10 To 46/2023-3619, za účasti Vrchního soudu v Praze, jako účastníka řízení, tak, že výrokem II. rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 6. 2023, č. j. 10 To 46/2023-3619, kterým byly stěžovatelky odkázány s nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, bylo porušeno základní právo stěžovatelek na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 6. 2023, č. j. 10 To 46/2023-3619, se proto v rozsahu tohoto výroku ruší.

Z odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh předchozího řízení

1. Obě stěžovatelky se coby poškozené domáhaly v trestním řízení vedeném před Krajským soudem v Ústí nad Labem (dále jen "krajský soud") náhrady škody (resp. bezdůvodného obohacení), která jim vznikla spáchaným zločinem obchodování s lidmi, kterého se dopustili (kromě dalších) obžalovaní J. K., J. T. a J. T. Zatímco krajský soud stěžovatelkám rozsudkem ze dne 18. 4. 2023, č. j. 49 T 28/2022-3516, nárok na náhradu škody přiznal a uložil ji stěžovatelkám zaplatit, Vrchní soud v Praze (dále jen "vrchní soud") k odvolání J. T. výrokem II. napadeného rozsudku celý výrok nalézacího soudu o náhradě škody zrušil a obě stěžovatelky odkázal s jejich nároky na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Vrchní soud v napadeném rozhodnutí uvedl, že výrok krajského soudu, kterým uložil obžalovaným nahradit stěžovatelkám škodu ve světle adhezního řízení, nelze považovat za vykonatelný, neboť je zde sice definováno, komu má být hrazeno a v jakém rozsahu, avšak není specifikováno místo plnění, které by bylo možno vymezit buď jako adresu jednotlivých poškozených či jako adresu sídla zmocněnce. To však krajský soud neučinil a již tato skutečnost formálního charakteru odůvodňuje zrušení výroku o náhradě škody. Současně vrchní soud uvedl, že není možné rozhodnout o přiznaném nároku na náhradu škody s ohledem na sporný charakter zdroje tohoto prospěchu, kterým měly být zejména placené sexuální aktivity poškozených stěžovatelek.

3. Proti rozsudku vrchního soudu se stěžovatelky brání samostatnými ústavními stížnostmi. Usnesením ze dne 18. 10. 2023, sp. zn. IV. ÚS 2637/23 (všechna rozhodnutí jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>) rozhodl Ústavní soud, že se spojují ke společnému řízení a nadále budou vedeny pod sp. zn. IV. ÚS 2637/23.

II. Argumentace stěžovatelek

4. Stěžovatelky napadají výrok II. rozsudku vrchního soudu a domáhají se jeho zrušení, neboť tvrdí,

že jím byla porušena jejich základní práva zaručená čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

5. Stěžovatelky napadají postup vrchního soudu, který namísto toho, aby doplnil do výroku krajského soudu o náhradě škody platební místo, označil výrok za nevykonatelný. Rovněž nesouhlasí se závěrem vrchního soudu, že nárok na náhradu škody (resp. vydání bezdůvodného obohacení vzniklého zabavením výtěžku za sexuální služby) je tvořen prospěchem pocházejícím ze zdroje sporného charakteru, a proto o něm nelze v trestním řízení rozhodovat. Podle stěžovatelek totiž vrchní soud neodůvodnil, proč považuje nároky za sporné, ačkoliv právě toto bylo důvodem jejich nepřiznání. Přitom i vrchní soud při posuzování viny odsouzených konstatoval, že krajský soud stanovil neoprávněný prospěch včetně jeho důvodů a výše bezchybně.

6. Stěžovatelky připomínají, že poskytování sexuálních služeb není v České republice, ani ve Velké Británii (kde se stěžovatelky tohoto jednání dopouštěly) protizákonné. Poukazují rovněž na skutkově obdobnou věc, ve které též vrchní soud potvrdil nárok poškozených na náhradu škody, resp. vydání bezdůvodného obohacení, způsobené zabavováním příjmů z poskytování sexuálních služeb, který poškozeným přiznal krajský soud. Vrchní soud tak činí nedůvodné rozdíly ve věcech, ve kterých jde o totožné skutky.

7. Stěžovatelky dále zdůrazňují, že část uplatněného nároku je tvořena jejich příjmy z výkonu závislé práce; ty v ústavní stížnosti dále konkretizují. Přesto vrchní soud ani v tomto rozsahu o náhradě škody nerozhodl.

III. Vyjádření účastníka řízení

8. K výzvě Ústavního soudu se k ústavním stížnostem vyjádřil vrchní soud. Na dotaz, zda v jiné stěžovatelkami označené věci sp. zn. 2 To 27/2021 potvrdil postup krajského soudu, který v trestní věci vedené pod sp. zn. 1 T 2/2019 přiznal poškozeným nárok na vydání bezdůvodného obohacení spočívajícího v zabavení výtěžku za poskytování sexuálních služeb, vrchní soud pouze sdělil, že v dané věci zamítl odvolání obžalovaných proti rozsudku nalézacího soudu, který uložil dvěma obžalovaným vydat poškozeným bezdůvodné obohacení, neboť je měli nutit k práci, mj. i k prostituci. V ostatním vrchní soud odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

9. Vrchní státní zastupitelství v Praze se dne 10. 11. 2023 výslovně vzdalo postavení vedlejšího účastníka řízení.

10. Obžalovaní J. K., J. T. a J. T. se k ústavní stížnosti k výzvě Ústavního soudu nevyjádřili a v souladu s poučením, kterého se jim dostalo, se postavení vedlejších účastníků řízení vzdali.

11. S ohledem na obsah vyjádření účastníka řízení je Ústavní soud nezasílal stěžovatelkám k případné replice, jelikož by to bylo zjevně neúčelné.

IV. Splnění podmínek řízení

12. Ústavní soud posoudil splnění procesních podmínek řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnosti byly podány včas oprávněnými stěžovatelkami, které byly účastnicemi řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, a Ústavní soud je k jejich projednání příslušný. Stěžovatelky jsou právně zastoupeny advokátem podle § 29 až § 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu a contrario).

V. Vlastní posouzení věci Ústavním soudem

13. Ústavní soud uvádí, že přiznání nároku poškozených vůči obžalovanému na náhradu majetkové

škody, nemajetkové újmy či na vydání bezdůvodného obohacení (pro zjednodušení označovaném bez rozlišení i jen jako nárok na náhradu škody) je blíže upraveno v § 228 zákona č. [141/1961](#) Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů. Dle § 228 odst. 1 platí, že "[o]dsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 3), nestanoví-li tento zákon jinak; nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení, jestliže je výše škody nebo rozsah bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení nebylo dosud v tomto rozsahu vydáno."

14. Dle § 228 odst. 2 trestního řádu pak "[v]ýrok o povinnosti obžalovaného k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení musí přesně označovat osobu oprávněného a nárok, který mu byl přisouzen. V odůvodněných případech může soud vyslovit, že závazek má být splněn ve splátkách, jejichž výši a podmínky splatnosti zároveň určí."

15. Pouze "není-li podle výsledků dokazování pro vyslovení povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení podklad nebo bylo-li by pro rozhodnutí o povinnosti k náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo k vydání bezdůvodného obohacení třeba provádět další dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení," odkáže soud poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních. Stejně pak postupuje soud v případech zbytku nároku poškozeného, jestliže mu nárok z jakéhokoli důvodu přiznává jen zčásti (§ 229 trestního řádu).

16. V obecné rovině lze konstatovat, že se postavení poškozených v trestním řízení v posledním období značně posiluje a dochází k prohlubování jejich práv. Ke změně náhledu na postavení poškozeného došlo i v souvislosti s uplatňováním nároku na náhradu škody. Ústavní soud na toto tzv. adhezní řízení vztahuje právo poškozených na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny (nález ze dne 9. 8. 2016, sp. zn. I. ÚS 3456/15). V tomto nálezu mj. uvedl, že adhezní trestní řízení ve své podstatě nahrazuje občanskoprávní řízení, v němž by poškozený uplatňoval nárok na náhradu škody. Výrok trestního soudu, jímž podle § 228 odst. 1 trestního řádu přiznává nárok poškozeného na náhradu škody vůči obviněnému, je exekučním titulem a musí být ústavně souladný jako kterékoli jiné meritorní rozhodnutí soudu. Dle názoru Ústavního soudu má proto trestní soud v adhezním řízení povinnost postupovat co do odůvodněnosti svého rozhodnutí se stejnou péčí jako civilní soud, který rozhoduje o náhradě škody ve věcech občanskoprávních. Ve své judikatuře připustil Ústavní soud i možné porušení práva na rovnost v řízení dle čl. 37 odst. 3 Listiny, koncentruje-li se trestní řízení toliko na obviněného, zatímco poškozený je ignorován (odst. 36 nálezu ze dne 9. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 289/12), a shledal v tomto opomenutí i porušení práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny (nález ze dne 15. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 1587/15).

17. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 32/16, totiž nelze postavení poškozeného redukovat na (zpravidla významný) pramen důkazů a na subjekt, jemuž má být v trestním řízení usnadněno vyrovnání jeho majetkoprávních nároků vzniklých v přímé souvislosti se spácháním trestného činu vůči pachateli. Poškozený v trestním řízení se může efektivně domáhat i některých základních práv, představujících tzv. tvrdé jádro lidských práv. V současnosti proto nelze na postavení poškozeného v trestním řízení nadále nazírat jako na doplňkové, bez něhož by se poškozený stejné ochrany všech svých právem uznaných zájmů domohl (typicky uplatněním nároku v řízení ve věcech občanskoprávních).

18. Ústavní soud v minulosti již také uvedl, že moderní demokratický a právní stát má ústavní

povinnost vytvořit co možná nejefektivnější systém procesních institutů sloužících ke kompenzaci škod způsobených trestnou činností. Využití těchto institutů přitom nelze brát jen jako "obyčejný" soukromý zájem jednotlivce, neboť souvisí i s veřejným zájmem a výsadou státu na zjištění trestné činnosti a potrestání jejich pachatelů. Stát je proto povinen takto porušená práva chránit a v maximální možné míře a co nejrychleji a nejefektivněji dopomoci náhradě škody na straně poškozeného (nález sp. zn. I. ÚS 1397/14 ze dne 19. 2. 2015, bod 15). Možnosti odkázat poškozeného s jeho nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních tudíž nelze nadužívat, neboť pak by institut uplatnění nároku na náhradu újmy v trestním řízení pozbyl svého smyslu (viz usnesení sp. zn. IV. ÚS 2177/11 ze dne 1. 12. 2011). Nespravedlivé rozhodnutí, a tím spíše "nerozhodnutí" o nárocích poškozených, totiž umocňuje primární újmu způsobenou trestným činem. Náprava újmy obětí trestné činnosti souvisí s veřejnoprávní povinností státu objasnit trestnou činnost zasahující ústavní práva, napravit jí způsobenou újmu na těchto právech a zajistit oběti přiměřenou ochranu před jejím opakováním (srov. např. nález ze dne 19. 2. 2015 sp. zn. I. ÚS 1397/14, šířeji k této povinnosti státu viz nález ze dne 9. 8. 2016 sp. zn. III. ÚS 1716/16). Nesplněním této povinnosti vzniká tzv. druhotná újma (srov. § 2 odst. 5 zákona o obětech trestných činů), jejíž vznik v oblastech chráněných Listinou zakládá porušení základních práv a svobod obětí, které bude zpravidla představovat důvod pro zásah Ústavního soudu.

19. S ohledem na shora uvedené není pochyb, že tzv. adhezní řízení se nenachází mimo ústavní rámec pravidel práva na soudní ochranu. Opakovaně proto Ústavní soud zdůraznil, že postupem obecného soudu v adhezním řízení může dojít k takovému porušení základních práv a svobod poškozených, které bude vyžadovat jeho kasační zásah (srov. nález ze dne 15. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 1587/15). Řádné rozhodování o náhradě škody je totiž neodmyslitelnou součástí naplnění účelu trestního řízení (srov. § 1 odst. 1 trestního řádu), kterým je rovněž ochrana práv poškozeného. Ta však v tomto řízení může být zajišťována pouze v určitém zákonném rámci, jehož výklad a aplikace musí zohledňovat základní principy soudního rozhodování (srov. čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny).

20. V nyní posuzovaném případě stěžovatelky brojí proti postupu vrchního soudu, v jehož důsledku jsou jako poškozené v trestním řízení nuceny domáhat se svého nároku v občanskoprávním řízení. Ústavní soud přitom rozhodl v obdobné věci recentním nálezem ze dne 26. 6. 2023, sp. zn. II. ÚS 297/22. V něm vyslovil závěry, které - ač se týkaly odčinění nemajetkové újmy za způsobené duševní útrapy a vydání bezdůvodného obohacení - dopadají i na nyní posuzovanou věc, a proto na ně Ústavní soud odkazuje, veden zájmem na jednotnosti a předvídatelnosti vlastní judikatury.

21. Stěžovatelky nyní (stejně jako tomu bylo v právě uvedené věci) namítají nedostatečnou odůvodněnost i vnitřní rozpornost rozhodnutí vydaného dle § 228 a 229 trestního řádu. Požadavek na řádné odůvodnění přitom představuje jeden ze základních rysů spravedlivého (řádného) procesu. Je sice nutno podotknout, že Ústavní soud již ve své judikatuře shledal, že požadavky na odůvodnění výroku dle § 229 trestního řádu jsou z ústavněprávního hlediska nižší (viz usnesení ze dne 18. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 165/15). To však neznamená, že odůvodnění může být zcela libovolné a arbitrární. Základní právo na řádné odůvodnění soudního rozhodnutí se totiž uplatní i v těchto případech, byť v omezenější míře. Již dříve proto Ústavní soud kupř. judikoval, že z ústavněprávního pohledu by bylo neakceptovatelné, pokud by obecné soudy nepřiznání adhezního nároku neodůvodnily vůbec, odůvodnily ho z ústavněprávního pohledu neakceptovatelným způsobem anebo by k odkázání přistoupily za situace, kdy by bylo zcela zřejmé, že zjištěný skutkový stav umožňoval posoudit otázku náhrady škody (být jen zčásti) již v adhezním řízení, avšak soud se tomu svévolně vyhnul. Právě absence řádného, tj. srozumitelného a logického odůvodnění a svévolný postup vrchního soudu zakládá nutnost zrušit napadený výrok rozhodnutí i v této věci.

22. V nyní posuzované věci totiž vrchní soud změnil rozhodnutí krajského soudu tak, že stěžovatelky odkázal s jejich nároky na náhradu škody do řízení ve věcech občanskoprávních. Krajský soud jako soud nalézací přitom své závěry o výši škody způsobené stěžovatelkám ve svém rozsudku podrobně a

pečlivě odůvodnil, včetně mechanismu výpočtu (např. odst. 73, 105 rozsudku), a učinil je součástí popisu skutku ve výroku, jímž obžalované uznal vinnými. Vrchní soud proti nim neměl žádných výhrad a skutkové závěry krajského soudu považoval pro potvrzení výroku krajského soudu o vině i o výši peněžitého trestu za správné. Jde-li však o rozhodování o přiznání nároku na náhradu škody, vrchní soud skutkové závěry neakceptoval, aniž by však současně konkretizoval, v čem spočívají jejich nedostatky. Vrchní soud se sice odvolává na sporný charakter zdroje bezdůvodného obohacení, kterým měly být sexuální aktivity poškozených stěžovatelek, avšak dále nevysvětluje, zda a jakým způsobem by tato skutečnost měla například ovlivnit výši nároku. Lapidárně řečeno, v daném případě není rozhodné, jakým způsobem stěžovatelky měly získat příslušné peněžní prostředky, nýbrž je podstatná okolnost, že o tyto prostředky byly protiprávně připraveny.

23. Nadto žádný z důvodů, tedy ani údajně sporný charakter zdroje prospěchu, ale ani absence specifikace místa plnění, na základě kterých přistoupil vrchní soud ke zrušení výroku nalézacího soudu, nespadá mezi důvody, které soud opravňuje dle § 229 trestního řádu odkázat poškozené s jejich nároky do občanskoprávního řízení. Pro tento odkaz tedy nebyly splněny podmínky, neboť zjištěný skutkový stav umožňoval posoudit otázku náhrady škody/vydání bezdůvodného obohacení již v adhezním řízení. Tomu se však vrchní soud nerespektováním kogentní normy svévolně vyhnul.

24. Pojem svévole v ustálené judikatuře Ústavního soudu znamená extrémní nesoulad právních závěrů s vykonanými skutkovými a právními zjištěními, dále nerespektování kogentní normy, interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (příkladem čehož je i přepjatý formalismus), jakož i interpretace a aplikace zákonných pojmů v jiném než zákonem stanoveném a právně konsensuálně akceptovaném významu. Konečně svévolí může být i rozhodování bez bližších kritérií či alespoň zásad odvozených z právní normy (srov. např. nález ze dne 24. 11. 2004, sp. zn. III. ÚS 351/04 či ze dne 17. 12. 2019, sp. zn. II. ÚS 3524/19). Právě takovéto svévole se přitom dopustil vrchní soud.

25. Shledal-li totiž vrchní soud bez jakýchkoliv výhrad správnými skutkové závěry krajského soudu ohledně úplat a výplat, které musely poškozené obžalovaným odevzdávat (a tedy i co do výše majetkového prospěchu obžalovaných) za účelem potvrzení správnosti výroku o vině i výroku o výši peněžitého trestu, pak tyto závěry musí být v tomto rozsahu stejně dostačující i k rozhodnutí o nároku stěžovatelek. K tomu jsou obecné soudy zavázány výše citovaným § 228 trestního řádu, které však vrchní soud nerespektoval.

26. V neposlední řadě nelze odhlédnout ani od stěžovatelkami zmiňované odlišné judikатурní praxe, neboť již dříve vrchní soud potvrdil v jiné věci obětem trestného činu přiznání nároku na vydání bezdůvodného obohacení za odebraný příjem z poskytování sexuálních služeb. Vrchní soud přitom ani na přímý dotaz Ústavního soudu tuto skutečnost nijak nerozporoval či k ní nepřipojil odpovídající vysvětlení. V tomto kontextu je nutné připomenout, že i předvídatelnost soudního rozhodování, zákaz svévolného rozhodování a ochrana legitimního očekávání účastníků náleží dle judikatury Ústavního soudu mezi základní zásady spravedlivého procesu (srov. nález ze dne 3. 4. 2014, sp. zn. III. ÚS 1561/13, či nález ze dne 17. 8. 2018, sp. zn. II. ÚS 387/18). Princip právní jistoty a z něj plynoucí princip ochrany oprávněné důvěry v právo, který zahrnuje především efektivní ochranu práv všech právních subjektů ve stejných případech shodným způsobem, a předvídatelnost postupu státu a jeho orgánů včetně soudů, patří ke znakům právního státu. Z uvedených principů nevyplývá kategorická neměnnost výkladu či aplikace práva, nýbrž požadavek, aby změna interpretace či aplikace práva byla s ohledem na konkrétní okolnosti předvídatelná, nebo aby tato změna byla alespoň transparentně odůvodněna a opírala se o akceptovatelné racionální a objektivní důvody, které přirozeně reagují i na právní závěry dovozované v předchozí rozhodovací praxi. Pouze takto transparentně vyložené úvahy, odůvodňující rozdílný postup nezávislého soudu, vylučují libovůli při aplikaci práva (srov. např. nález ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04).

27. I pro právě posuzovanou věc tedy platí, že se vrchní soud mohl odchýlit od svého předchozího rozhodnutí, zejména pokud nejde o ustálenou judikaturu, je však jeho povinností toto své odchýlení náležitě vysvětlit. V nyní posuzovaném případě nicméně z odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak neplyne, proč se senát vrchního soudu odchýlil od rozhodovací praxe a - jak již bylo uvedeno - ani dodatečně ve vyjádření k ústavní stížnosti neozřejmil úvahy, které ho vedly k závěru, že povaha zdroje bezdůvodného obohacení má být v tomto konkrétním případě důvodem k odepření přiznání nároků poškozeným v adhezním řízení. Lze tak uzavřít, že nezdůvodněné odchýlení se od očekávatelného výkladu podústavního práva nese prvky nepřipustné libovůle a nepředvídatelnosti soudního rozhodování, které v ústavní rovině představuje porušení práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny.

28. Ústavní soud shrnuje, že postavení poškozeného v trestním řízení je významné nejen proto, že poškozený je typicky důležitým pramenem důkazů, ale také proto, že v trestním řízení uplatňuje svá (ústavně zaručená) práva. Obecný soud rozhodující o přiznání náhrady škody, nemajetkové újmy či vydání bezdůvodného obohacení v adhezním řízení podle § 228 a § 229 trestního řádu proto postupuje tak, aby mohl o uplatněném nároku poškozeného rozhodnout, respektive mu vyhovět, je-li pro takové rozhodnutí dostatečně zjištěn skutkový stav a jsou-li splněny další zákonné podmínky. Obecný soud má povinnost svým postupem usilovat o naplnění podmínek pro přiznání nároku poškozenému. Povinností obecného soudu je totiž také předcházet sekundární (či až terciární) viktimizaci obětí trestných činů, což může učinit i tím, že sám rozhodne o přiznání adhezního nároku, který tak oběť již nemusí uplatňovat v občanskoprávním řízení. Rozhodnutí soudu v adhezním řízení současně podléhá ústavněprávním požadavkům na řádné odůvodnění, které vyplývají z ustálené judikatury Ústavního soudu.

29. Postup obecného soudu, který svévolně nepřizná uplatněný adhezní nárok, ač jsou pro to splněny zákonné podmínky, je proto porušením ústavně zaručeného práva oběti na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

VI. Závěr

30. Po přezkoumání ústavní stížnosti napadeného rozhodnutí Ústavní soud uzavírá, že z výše uvedených důvodů shledal ústavní stížnosti důvodnými. Proto podle § 82 odst. 3 písm. a) zákona o Ústavním soudu napadený výrok II. rozsudku vrchního soudu zrušil a vytvořil tím procesní situaci, kdy se věc vrací do stádia rozhodování o odvolání, o kterém bude muset vrchní soud rozhodovat znovu, vázán právním názorem obsaženým v tomto nálezu.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nezbytná cesta](#)
- [Nepominutelný dědic](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)

- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)